

Sygn. akt *XVC 254/16*

Gdańsk, dnia 15 czerwca 2016 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Weronika Klawonn

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Florian

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) BankS. A. w W.

przeciwko G. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego G. M. na rzecz powoda (...) Bank S. A. w W. kwotę 603.837,10 zł (sześćset trzy tysiące osiemset trzydzieści siedem złotych 10/100 groszy) wraz z:

- odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 24 lipca 2015 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 569.303 zł. 10 gr.

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 27.087 zł. 10 gr.

2. zasądza od pozwanego G. M. na rzecz powoda (...) Bank S. A. w W. koszty procesu w kwocie 30192 zł. (trzydzieści tysięcy sto dziewięćdziesiąt dwa złote)

UZASADNIENIE

(...) Bank S. A. w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko G. M., w którym domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 603.837,10 zł, w tym:

- kwoty 569.303,10 zł należności głównej z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 24 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- kwoty 27.087,33 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,24% w okresie od 7 listopada 2014 roku do dnia 8 czerwca 2015 roku, z odsetkami ustawowymi od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- kwoty 7.267,67 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wysokości 10% za okres od dnia 12 grudnia 2014 roku do dnia 23 lipca 2015 roku,
- kwoty 179 zł tytułem opłat i prowizji,
- innych kosztów w wysokości 75,48 zł,
- Kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu powód przedstawił następujący stan faktyczny. Strony postępowania zawarły w dniu 12 września 2012 roku umowę kredytu hipotecznego. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. Pierwsza zaległość w zapłacie zobowiązania

nastąpiła 7 października 2014 roku. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat powód wypowiedział przedmiotową umowę. Pozwany nie spłacił wymagalnej wierzytelności. Powód wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny co do kwot wskazanych w pozwie.

Zgodnie z postanowieniami umowy strona powodowa nalicza odsetki karne w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10% w stosunku rocznym.

W oparciu o powyższe Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Pozwany w przepisany terminie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym to wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podał, że przedstawił powodowi propozycję spłaty kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie. Na tę propozycję nie otrzymał jeszcze pozwany odpowiedzi. Z uwagi na to, że pozwany nie zgadza się z wartością przedmiotu sporu oraz kwotą naliczonych odsetek, pozwany uważa żądanie zapłaty za bezzasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2012 roku strony postępowania zawarły ze sobą umowę kredytu bankowego w całkowitej kwocie 580.000 zł oraz pożyczki w całkowitej kwocie 19.771,21 zł. Uzgodniono, że spłata kredytu i pożyczki będzie następować w 360 ratach równych wraz z odsetkami umownymi. Prawnym zabezpieczeniem spłaty pozostawała m.in. hipoteka.

W §8 części ogólnej umowy uzgodniono warunki wypowiedzenia umowy kredytu i umowy pożyczki. Powód zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umów z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością pozwanego z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez pozwanego zobowiązań wobec powoda, to jest w przypadku, gdy pozwany zalega w całości lub części z zapłatą dwóch rat kredytu i/lub pożyczki i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: umowa kredytu i pożyczki k. 23-29;

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 roku powód wypowiedział umowę z pozwanym. Jednocześnie wskazano na możliwość cofnięcia wypowiedzenia umowy w przypadku zapłaty kwoty 27.527,73 zł, terminowej zapłaty bieżących rat kredytu. Powód zawiadomił pozwanego w odrębnym piśmie z tego samego dnia o możliwości przekazania informacji o zadłużeniu powoda odrębnym instytucjom finansowym.

Dowód: wypowiedzenie umowy k. 30-33;

W piśmie z dnia 26 czerwca 2015 roku powód wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty całej wymagalnej wierzytelności z tytułu należności głównej, odsetek, kosztów i opłat za czynności powoda. Łączna kwota zobowiązania na dzień sporządzenia pisma wyniosła 599.566,73 zł.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dowodem nadania i doręczenia k. 34-37;

W piśmie z dnia 14 lipca 2015 roku pozwany zwrócił się o zmianę harmonogramu spłaty kredytu. Oświadczył, że w styczniu 2015 roku uległ wypadkowi samochodowemu, wskutek którego na ponad pół roku stracił zdolność do pracy (zwolnienie lekarskie). W lipcu pozwany kończył okres rehabilitacji i w sierpniu miał powrócić do pracy zawodowej. Od września deklarował możliwość regularnego spłacania rat kredytu. Powód sformułował propozycje związane z pomocą w spłacie wymagalnego zadłużenia (m.in. sprzedaż nieruchomości z tzw. wolnej ręki, umorzenie części odsetek karnych i ugoda z powodem). Ostatecznie strony nie doszły do porozumienia, pozwany odwlekał termin, od którego może podjąć się dalszej spłaty zobowiązania.

Dowód: korespondencja stron k. 97-108;

W dniu 23 lipca 2015 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych o nr (...). Wymagalne zadłużenie pozwanego na dzień wystawienia wyciągu wyniosło łącznie 603.837,10 zł, w tym:

- należność główna – 569.303,10 zł,

- odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,24% za okres od 7 listopada 2014 roku do dnia 8 czerwca 2015 roku – 27.087,33 zł,

- odsetki za opóźnienie naliczane od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10% od dnia 12 grudnia 2014 roku do dnia 23 lipca 2015 roku – 7.267,67 zł,

- opłaty i inne prowizje – 179 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku z dowodem nadania i doręczenia k. 38-43, rozliczenie umowy k. 44 i 109-122;

Ocena dowodów

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zaofiarowanego przez strony niniejszego postępowania. Sąd ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.).

Pierwszą a zarazem jedyną grupę dowodów, na których oparł się Sąd przy ustaleniu stanu faktycznego stanowiły dokumenty prywatne. Z uwagi na to, że pozwany nie kwestionował autentyczności ani prawdziwości złożonych przez powoda dokumentów, Sąd przyznał tym dokumentom domniemania, o których mowa w art. 245 k.p.c. Dokumenty bankowe związane z umową kredytową pozwoliły Sądowi na poczynienie ustaleń w zakresie wymagalności roszczeń powoda względem pozwanego, braku terminowej spłaty umówionych rat kredytu, przesądowego wezwania do zapłaty.

Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosunek prawny pomiędzy stronami postępowania należy zakwalifikować jako umowę mieszaną kredytu oraz pożyczki.

W myśl art. 69 ust. 1 w ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2015 roku poz. 128 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z kolei w myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z powyższego wprost wynika, że strona powodowa przekazuje pozwanemu na określony czas środki pieniężne do dyspozycji oczekując w zamian spłaty w określonych ratach, wraz z umówionymi odsetkami. Pozwany nie wykonał powyższego zobowiązania, popadł w opóźnienie z zapłatą kolejnych rat kredytu. Dlatego też pozwany jest zobowiązany – zgodnie z art. 471 k.c. do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Ciężar dowodu obejmujący okoliczności wygaśnięcia zobowiązania, względnie braku odpowiedzialności, wymagalności kwoty kredytu spoczywał, zgodnie z ogólną regułą onus probandi z art. 6 k.c. na stronie pozwanej. Strona powodowa natomiast miała wykazać istnienie zobowiązania co do zasady i wysokości.

W świetle analizy całokształtu materiału dowodowego zaofiarowanego przez stronę powodową Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie zostało wykazane co do zasady oraz wysokości. Powód dokonał zgodnego z umową (§8) wypowiedzenia umowy, wskutek czego cała wierzytelność została postawiona w stan wymagalności w rozumieniu art.

455 k.c. Co więcej powód dysponuje wyciągiem z ksiąg bankowych wskazującym wysokość dochodzonego roszczenia. Dokument ten, z mocy art. 95 Prawa bankowego, posiada szczególną moc dowodową w zakresie praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń.

Warto dodać, że powód nie zaprzeczył w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, że pozostaje dłużnikiem powoda. Stąd należało przyjąć, że na roszczenie powoda względem pozwanego składają się kwoty, o których mowa w pozwie, tj.:

- 569.303,10 zł należności głównej;
- 27.087,33 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,24% w okresie od 7 listopada 2014 roku do dnia 8 czerwca 2015 roku;
- 7.267,67 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wysokości 10% za okres od dnia 12 grudnia 2014 roku do dnia 23 lipca 2015 roku;
- 179 zł tytułem opłat i prowizji.

Suma tych kwot wynosi 603.837,10 zł. Taką właśnie kwotę należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda tytułem niewykonania umowy kredytu i pożyczki. Pozwany nie zaoferował jakiegokolwiek dowodu wskazującego na wygaśnięcie zobowiązania, względnie na to, aby roszczenie nie mogło być dochodzone przed Sądem. Na marginesie dodać należy, że sama wola negocjacji w sprawie restrukturyzacji zadłużenia nie niweluje skutku w postaci wymagalności roszczenia wynikającego z art. 455 k.c. Umowa zawarta przez strony jednoznacznie wskazywała na warunki, których spełnienie oznacza możliwość dochodzenia przez powoda całej kwoty wypłaconej tytułem kredytu wraz z należnościami ubocznymi.

Powód nie wykazał z jakiej przyczyny naliczył pozwanemu „inne koszty” w wysokości 75,48 zł. Kwota ta nie została nawet przez powoda uwzględniona w wartości przedmiotu sporu, stąd Sąd nie rozstrzygał o jej zasadności w orzeczeniu. Jako odpowiadającą treści żądania pozwanego uznać należało wartość przedmiotu sporu wskazaną przez powoda.

Wobec powyższego, na podstawie art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, art. 720 k.c., art. 471 k.c. w zw. z art. 6 k.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 1 sentencji wyroku znalazło się również rozstrzygnięcie co do odsetek należnych powodowi. Powód wniósł o zasądzenie odsetek umownych dla wierzytelności przeterminowanych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP począwszy od dnia 24 lipca 2015 roku do dnia zapłaty od kwoty należności głównej 569.303 zł. Takie żądanie pozostawało w pełni uzasadnione treścią umowy

Powód dokonał również kapitalizacji zaległych odsetek umownych za okres od dnia 7 listopada 2014 roku do dnia 8 czerwca 2015 roku. Takie działanie pozostawało zgodne z brzmieniem art. 482 § 1 k.c. Tak więc od kwoty 27.087,10 zł powodowi należne są odsetki za opóźnienie od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

Stosownie bowiem do art. 481 § 1,2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Dodać należy, że w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) dokonano istotnych zmian, które sprowadzają się do innego sposobu liczenia odsetek ustawowych. Zmieniono również nazewnictwo. Tym niemniej zmiany te nie mają wpływu na uznanie, że odsetki ustawowe należne są co do zasady w przypadku opóźnienia

w spełnieniu roszczenia, niezależnie od przyczyn takiego opóźnienia. Stąd w ocenie Sądu nie ma konieczności rozdzielenia okresów odsetkowych – do dnia nowelizacji oraz po tymże dniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku biorąc pod uwagę art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę, zatem zobowiązany jest zwrócić powodowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów postępowania w niniejszej sprawie złożyły się: opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 30.192 zł (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, t.j. Dz. U. z 2014 roku poz. 1025 ze zm.).